PHOBOS

Nr. 220, onsdag 8. juli 1998

Redaksjonelt

Så har da nok en Arcon gått over i historien, det er igjen et helt år til neste gang. Sukk. Vi får vel trøste oss som best vi kan med gopherparties, Shadowcon, og de vanlige klubbkveldene så lenge.
Denne utgaven av Arcon forløp roligere enn vi kanskje venter oss. Ingen store katastrofer, ingen lange køer i registreringen, det var bare noen ganske få turneringer som måtte avlyses. Dessuten var det denne gangen mulig å få kjøpt seg litt mat i livet under det meste av kongressen, i et hvert fall så lenge det foregikk spilling i lokalene.

Til gjengjeld slo værgudene hardt til mot Arcon i år, med tunge regnbyger, og regntunge skyer som slapp ned et forsiktig silregn, når det for en stakket stund var opphold mellom bygene. Forpjuskede deltagere – for ikke å snakke om komitemedlemmer – ga seg gjentatte ganger til å lengte etter mer gloriøse dager, med over 30 grader i skyggen – og sol…

Og regnet bare fortsetter. Nå skulle det jo liksom ha vært varm høysommer, badesesong, og alt det der. Men neida, værmeldingen fortsetter bare med å melde novembervær. Vel, du slipper i det minste å være misunnelig på de stakkarene som har valgt å reise på Campingferie akkurat nå…

ARCON 14 VEL OVERSTÅTT!

Malenkaja

Jenta fra Taigaen.

Vårløsning

Av Herman Ellingsen

– Hør som det buldrer fra elven, Krasny, utbryter Malenkaja, mens hun prøver å riste liv i lillesøsteren sin. Nå varer det ikke lenge før isen går. Kom igjen, da, vi må skynde oss, ellers blir vi sittende fast på denne siden av elven til den værste vårløsningen er over.

Krasny stikker hodet ut av bjørneskinnsfellen, myser mot solen, og prøver å gni søvnen ut av øynene.

– Det kan da ikke haste sånn, protesterer Krasny trøtt. Isen var jo helt fin i går…

– Jo, det haster sånn, maser Malenkaja. Nå varer det ikke…

Malenkaja blir plutselig avbrutt av et voldsomt brak, fulgt av tung buldring, og vann som fosser nesten opp til soveplassen de har funnet.

– Vel, kommenterer Malenkaja tørt. Nå kan det vel for så vidt bare være det samme. Der gikk isen, så nå blir det vel et par uker før vi kommer oss hjem.

*

Tre dager senere sitter Krasny ved elvebredden og sipper, mens Ulv prøver å slikke vekk tårene.

– Hva er det du griner for, Krasny? Spør Malenkaja bekymret. Det er vel ikke noe galt?

– Jo, det er det! Bryter Krasny ut. Alt sammen er min feil!

– Hva er det som skal være din feil? Spør Malenkaja undrende. Du har da ikke gjort noe galt?

– Jo da! Hulker Krasny sårt. Hvis bare jeg hadde stått opp med en gang, så hadde vi rukket over elven før isen gikk. Jeg kunne vært hjemme og sovet i den gode sengen min nå!

– Nå får du gi deg med å tulle, protesterer Malenkaja sint. Hvis du hadde stått opp litt tidligere, så hadde vi kanskje rukket ned til elven i tide til å se spetakkelet. Dette er min feil, jeg skulle ikke ha tatt deg med til denne siden av elven. Ikke like før vårløsningen. Hvis du nå kan holde opp med den sippinga, så skal jeg prøve å fange litt fisk til oss.

Deretter vender Malenkaja ryggen til lillesøsteren sin, slik at hun helt går glipp av den stolte fuglen som lander foran Krasny med en hare i klørne.

– Malenkaja? Krasny tar sats igjen, prøver å få den gråtkvalte stemmen til å bære. Malenkaja? Kan du se hit litt?

– Hva er det nå da? Svarer Malenkaja irritert, mens hun kaster et blikk opp mot lillesøsteren, før hun snur seg mot elven igjen. Har du lyst på mat i dag?

– Ja, svarer Krasny, som har kommet seg tilstrekkelig til å legge mer ved på bålet, og sette i gang med å flå kaninen, og etter hvert sette den opp på et spidd. Malenkaja enser ikke det som foregår på elvebredden før lukten av nystekt hare brer seg.

– Nei, sukker Malenkaja oppgitt, dette går ikke. Nå er jeg så sulten at jeg lukter syner…

– Det gjør du ikke, protesterer Krasny irritert. Nå tror jeg forresten at denne haren er klar til å spises.

– Nå slutter du å…, protesterer Malenkaja, mens hun snur seg mot søsteren. Når hun oppdager hva Krasny holder på med, snubler hun, og faller halvveis ut i elven i bare beflippelsen.

Så snart Malenkaja har hengt opp de våte klærne nær ilden, kaster jentene seg over festmåltidet, og det varer ikke lenge før de har glemt alle vonde ord.

– Men si meg – hvordan fikk du tak i denne haren? Spør Malenkaja endelig, når tankene får tid til å kretse rundt andre ting enn mat. Fanget du den med hendene?

– Neida, svarer Krasny lett, det er dustefuglen du kan takke for måltidet…

– Hva? Spør Malenkaja, med haka hengende ned på brystet, før hun kommer seg til å protestere. Nei, Krasny, du vet jo at det er galt å lyve! Dette kan umulig være sant!

EX CATHEDRA

Spalten til *Johannes H. Berg* (formann Ares/Bjølsen, administrator for Arcon)

ARCON er unnagjort, og noen av oss har begynt å se i retning av nye ideer og utfordringer. Det er jo et helt år til neste gang, så inntil videre vil vel de fleste som har strevet med å stable årets spillfestival på bena, lene seg tilbake for å ta en velfortjent hvil. La den bare ikke vare for lenge, for da kommer vi nok til å merke at man egentlig må satse mer i retning av kontinuerlig, helårs drift for å få arbeidet til å gå best mulig. Tidlige tidsfrister, og tidlig innlevering av moduler og annet programmateriale, er nøkkelen til å bli ferdig tidlig med PR-brosjyren, og dermed å få lagt opp til en utsendelse i mars, snarere enn mai. Kommer man først ut med brosjyren så folk har et par måneder å betale på, snarere enn noen få uker, tror jeg det vil gjøre underverker med rekrutteringen.

Men for at vi skal kunne bekymre oss om annet enn bare ARCON og atter ARCON: Årets arbeid med NSFF — Norsk SimuleringsSpillForbund — har gått temmelig trått og dårlig. Dette skyldes bl.a. at NSSF både har hatt fremtredende medlemmer av styret som er gått lei, og har miste redaktøren til sitt tidsskrift, IMAGONEM. Det ble ikke avholdt noe ordentlig årsmøte for NSSF under årets ARCON, siden det ikke møtte tilstrekkelig mange kvalifiserte (kontingentbetalende) foreninger. Men vi håper at en intensivering av NSSF-arbeidet utover i 2. Halvår skal kunne gi resultater. Det ville være for dumt om all den innsatsen som tross alt er blitt lagt ned i løpet av de tre siste årene, bare skal løpe ut i sanden.

Spesielt til IMAGONEM-redaksjonen har vi bruk for folk. Her må vi i løpet av en måned eller to bygge opp det dette bladet har savnet; en samarbeidende redaksjon som kan fordele seg imellom alt det som til sammen utgjør produksjon av et tidsskrift: Stoffinnsamling, redigering, originalt skrevet materiale, layout og produksjon. På design- og layout-siden tror jeg nok at vi har folk med både erfaring og innsatsvilje. Det er kanskje vanskeligere på det mer tekstlig / redaksjonelle plan… Kan hende kan vi knytte til oss gammelredaktør Matthijs Holter som bidragsyter, men hverken han eller kollega Audun Lindholm har lenge overskudd til å bære tyngden av det arbeidet det tross alt er å gi ut et omfattende blad fem-seks ganger i året.

Her er det altså fritt frem for eventuelle ambisiøse Ares-medlemmer: Vi kan love mye jobb og manglende økonomisk kompensasjon, ***men*** også tilfredsstillelsen ved faktisk å sørge for at simuleringsspill-hobbyens mest vellykkede organ i Norge til nå blir videreført og –utviklet. Dessuten tror vi at IMAGONEM vil ha et meget solid potensiale for å bli et svært godt blad, ikke minst med det ressursgrunnlaget det burde være mulig å trekke på med det samme: Vi regner med at bladet blir offisielt organ for Ares Blindern, og dermed vil kunne få produksjonsstøtte fra Kulturstyret til Studentamskipnaden ved UiO. Men alt dette skal vi få komme tilbake til videre utover sommeren og høsten; straks det for eksempel dukker opp flere nummer av NSSF-NYTT, vil innholdet i disse bli formidlet til våre lesere. Og vi håper ho inderlig at det skal være nok til å få flere med på den store jobben det er å organisere opp den kaotiske hobbyen vår. Utover dette, må vi få oppfordre alle med noen sans for å drive strukturert innen spillhobbyen i Norge: **Gjør en innsats! Det er nå eller aldri!!**

Johannes H. Berg

PHOBOS

Medlemsblad for Ares — forening for simuleringsspill

Redaksjon:

Johannes H. Berg, Herman Ellingsen, Trond Jansen

Utkommer til hver 2. og hver 4. onsdag i måneden (unntatt desember, da vi hopper over romjulen...)

KRYSTALLET

av Jan Erik Storebø

Dette er en fortsettelse av Storebøs tre tidligere føljetonger i PHOBOS, "Ferden til Sess", "Konger og Kriger" og "Kriger og Intriger". Skulle noen av våre lesere ha behov for teksten til disse, er det fullt mulig å få fatt i gamle nummer; kontakt f.ex. Johannes H. Berg eller Herman Ellingsen.

Del 1

Utenfor Storland ligger et kloster på en øy som ser ut som en forvokst klippe. Her lever noen spesielle munker som skal kunne trylling. En av disse gikk nå ned til stranden. Her fant han et stort krystall. Han tenkte det kunne være verdt en del og tok det med seg. Og krystallet var verdt en del – kanskje til og med en hel verdens ødeleggelse. Noen tørstet etter blod. Noen ville få det.

Samas død hadde endret forholdene betraktelig. Nå som Melin hadde blitt keiser over nordjordariket hadde han nok av problemer. Det første problemet han tok seg av var Vestjordariket. Ved intenst diplomati lyktes det han å skape en fred i uroområdet. Dermed slapp han også problemer med "Fred". Hans neste problem var KAH. Han kunne nå som han var keiser ikke holde løftene. I begynnelsen hadde han gjort dem flere innrømmelser og satt mange KAH – medlemmer i høye stillinger. Men dette var for å hindre at de skulle gå under jorden. KAH hadde mistet mange medlemmer mi sine tidligere "handlinger". Melin sørget for å grave hele organisasjonen opp til overflaten. Han gjorde den lovlig. Han gjorde den offisiell. Men det var en betingelse. Alle medlemmer av KAH måtte nedtegnes. Tilsynelatende var dette for å passe på at KAH –medlemmer ikke skulle få færre stillinger enn folk flest. Melin hevdet at det skulle holdes undersøkelser for å se etter om KAH – medlemmer fikk lavere stillinger enn andre og etterpå sørge for tiltak for å forhindre det. Det var sant at KAH –medlemmer ble sett ned på og fikk lavere stillinger enn andre, men det var slettes ikke derfor Melin sørget for bestemmelsen. melin ventet bare på at en av medlemmene skulle gjøre en alvorlig forbrytelse. Da så en av medlemmene begikk mord holdt Melin en tale og sa at han mente det var et uttrykk for KAHs lovløshet:

-"Det er tydelig at det i vårt samfunn ikke er plass for en lovløs organisasjon som Kirken for Aktiv Handling. Jeg har gjort dem mangfoldige innrømmelser og dette er min belønning? Jeg gjorde KAH lovlig. Jeg ga medlemmene mangfoldige stillinger. Jeg lot dem dyrke sin religion og la det komme til uttrykk i selve samfunnet. Men det er tydelig at det ikke er det som er deres mål. Religion er ikke deres mål, men lovløshet. De er ikke trostilhengere men sabotører av allmenn lykke. Deres mål er ikke å dyrke, men å drepe. De er ikke for mennesker, men mot dem. De vil ikke tiltrekke folk, men drepe dem. Deres religion er ødeleggende i sin natur. Aldri har vi hatt en større trussel. La oss svare blod med blod. La deres egne handlinger bli gjort mot dem selv. En fred vi aldri før har opplevd holder på å bli ødelagt av disse lovløse. La oss vise dem at vi ikke tolererer lovløshet, selv ikke skjult i det de kaller religion. La dem ikke drepe deres barn. La ikke freden bli truet. Gi meg signalet så skal jeg sørge for en fred som dere aldri før har sett. Gi meg signalet så skal jeg sørge for en lovlydighet dere aldri før har sett. Gi meg signalet!".

Folket hadde bare et svar på dette : rungende bifall. Hos den jevne person hadde KAH aldri vært spesiell populær. En omskrivning av talen kom til å bli brukt som en erklæring ("som deres keiser er det min plikt å meddele dere at KAH, på grunn av sin...) i andre byer og landsbyer. Men nå gjaldt det å handle raskt. Politi og hær mottok lister av folk som måtte drepes. Disse stammet fra KAHs medlemsliste. KAH – medlemmene ante fred og ingen fare. Det var ingen sak å drepe de fleste

medlemmene. Men det hele førte også til "artige" situasjoner. En kaptein måtte ha en viss betenkningstid da han hadde fått som ordre å drepe sin general. Men Melin hadde for det meste sørget for at politi og hær var fritt for KAH – medlemmer. Skulle politi og soldater bomme på noen KAH – medlemmer ville for det meste folket var mer enn villig til å ta seg av dem på egen hånd. Allerede første dag fikk Melin den hyggelige melding at kun et par hundre medlemmer var fremdeles i live. Overraskelsesmomentet hadde virket over all forventning. Melin trodde nå at hans største sorger var over – han tok feil.

Det ensomme klosteret var ukjent for de fleste – og ønsket å forbli det. Meldingen om at Melin var blitt keiser hadde nettopp kommet frem. Klosteret hadde sine egne bekymringer. I et enkelt bibliotek sto Storlands eneste bøker om trylling. Ved mer eller mindre brutale metoder hadde de havnet her. For tiden ventet klosteret på et skip med forsyninger. En munk lurte på hvor mye han ville få for et krystall han hadde funnet. Han slapp det ikke av syne et øyeblikk. Nå med det bergtok han. Da en annen munk dukket opp i cellen hans, gjemte han det. –"Canija, det er tid for å messe frem godt vær for båten" sa stemmen. –"Kommer, Meveren". Og straks etter beveget han seg ned – stadig med krystallet i lommen. Lederen, Oftar, ba dem være stille. Så begynte messingen. Canija følte et visst ubehag. Han ignorerte det. Etter hvert som messingen fortsatte ble ubehaget sterkere. Det kjentes nesten ut som det brant i lommen hans. Så begynte Kevill, munken ved siden av han å stirre på buksene hans. Han gjorde det samme. Det røk fra lommen hans! Nå var det helt uutholdelig. Han begynte å skrike. -"Det brenner!". Da stanset alle. Lommen brant nå. En munk, Devila, kastet vann på buksene. Ingenting skjedde! Kevill reagerte nå raskt. Han rev av Canijas bukseben. Et brannsår hadde dukket opp på Canijas ben. Men ingen la merke til det. De så på en skinnende krystall. Nå skinte den mindre og mindre. –"Den må være magisk" sa Oftar. Nå kom Canija til hektene igjen. Krystallet! Han måtte få tak i det igjen. Sint så han på de andre interesserte munkene. Oftar studerte det nå kalde krystallet. –"Hent boken om magiske stener" sa han.

-"Stenen inneholder antageligvis noe magisk innesperret" sa Oftar. –"Hva da?" spurte munken Dehenji.
-"Det er det som er spørsmålet. Kall på de andre. Vi skal ha nok en messe".

-"Mektige krefter, hør meg. Mektige krefter, adlyd meg. Krystallets krefter opphøre. Ingen magi igjen. La ny magi slå gammel. La krystall bare være krystall" messet munkene. Krystallet begynte å gløde. Lysene flakket. Så sprakk krystallet og en grønn røyk begynte å dekke rommet. Munkene begynte etter hvert å skimte konturene til en mann i røyken. Etter at røyken hadde forsvunnet spurte Oftar : -"Hvem er du?". Den tydelig forvirrede skikkelsen svarte: -"mitt navn er Gabar".

Etter en stund hadde de blitt klar over hvem Gabar var. Da utbrøt plutselig munken Deha : -"Båten!". De hadde helt glemt den. Messen hadde aldri blitt fullført og nå kom båten snart. Ute sto bølgene høyt. De skyndte seg ut. Der så de båten. Skipperen skrek : -"jeg kommer ikke inn". Oftar skrek : -"fortell Melin at hans bror Gabar er her". Etter litt frem og tilbake forsto skipperen. Han lovte å snarest gi beskjed. Så seilte han tilbake igjen.

Da Melin fikk vite om Gabar dro han straks for å hente han. Tilfeldighetene ville det at han var i nærheten da dette skjedde og kunne dra ut med båten neste dag. Melin visste ikke hva som ventet han.

Sadchi hadde plukket opp det brukne krystallet etter messen. Han beundret det nå og merket ikke at døren åpnet seg. En skikkelse listet seg inn. En kniv ble fisket frem. Men akkurat da snudde Sadchi seg. Han ble forskrekket : -"Hva vil du?" nærmest hvisket han. –"Krystallet" sa skikkelsen. –"Ta det. Det er verdiløst" sa Sadchi. –"Der tar du feil. Du aner ikke hvor egnet et krystall er til magi". –"Sparer du meg nå?" spurte Sadchi. –"Skal vi se. Nei, jeg tror ikke jeg klarer å vente" sa skikkelsen og dyttet Sadchi ut av vinduet som alle celler hadde. Sadchi skrek.

Vettskremte skrik var ikke vanlig kost i et kloster hvor det sjeldent skjedde noe som helst. Det tok ikke lang tid før munkene løp for å se hva som hadde skjedd. De så alle ut til å ha en egen ide om hvor skriket kom fra. Tamur, for eksempel, fikk det for seg at skriket kom fra Blegs celle, en munk han ikke

syntes særlig om. Det viste seg å være ønsketenkning og en forvirret Bleg skallet hode sitt mot Tamurs på veien ut. En munk med spesielt dårlig kunnskap om lyder trodde skriket kom fra noen fugler på taket. Men til slutt så en munk kroppen synke i havet etter å ha vært slått mot klippene gjentatte ganger. Man lurte på hva som hadde skjedd. Vinduene var jo ikke så store i cellene. Så gikk turen opp til cellen hvor allerede mange munker så ut til å ha forskanset. Det var et svare strev for Oftar å bane seg frem. Nysgjerrigheten til munkene var grenseløs. Oftar måtte love at "alle fikk se", men han måtte være den første. Han appelerte også til dere bedre side. Man noen munkers nysgjerrige side så ut til å ta overhånd. Oftar måtte bruke dels hardhente midler til å kommefrem. Han leverte små slag til munkene ved siden av seg. Da de ikke så ut til å reagere på dette heller, bestemte han seg for å bruke kløkt. Han klamret seg fast til veggen og utbrøt : -"mektige makter! Se på cellen ved siden av". Dette hjalp betraktelig og Oftar måtte klamre seg enda kraftigere til veggen. Etter en stund merket han at han kunne lee på armene. Så begynte han å gå bort til ulykkesstedet. Han låste døren. Noen ute i gangen forsøkte å slå den inn. Oftar lot seg forbløffe over nysgjerrighetens trolldom. Så begynte han å gå bort til ulykkesstedet. Der sto kun fire munker nå. En var Kevill, hans rådgiver. –"Se her" sa Kevill og pekte på veggen hvor en stor bit hadde ramlet ut, like under vinduet. –"Det må ha vært muggent". Oftar undersøkte veggen. Den var da ikke så løs. Hva var det som hadde foregått?

Dagen etter kom Melin inn. Det var en gledelig gjenforening med broren og han hadde mye å fortelle. Gabar selv så ut til å huske lite. Skipperen ville dra med en gang. Han skulle bare opp og hente noen varer munkene hadde gjort klare for han. Han tok med et lite lys for å finne sakene. Arbeidsomt satte han i gang for å finne sakene. Så stanset han. Hadde han hørt noe? Da han ikke hørte noe satte han i gang igjen. Skipperen merket ikke hvordan skikkelsen kom nærmere og nærmere. Men plutselig isnet det i han. Han følte et nærvær. Så følte han en kniv mot strupen. Så følte han ingenting lenger. –"Intet skal ødelegge min hevn" sa skikkelsen (dette var før slikt ble oppfattet som håpløst melodramatisk).

Nedenunder snakket Melin med munkene som var interessert i den nye keiseren. Gabar selv begynte åkomme til hektene etter oppstandelsen. Så hørte de alle lyder. De gikk mot et stort vindu. Der så de skipet seile ut mot havet. –"Hva skjer?" spurte Gabar. Melin skrek : -"Hei, skipper! Du glemte oss!". Snart hoiet flere og flere, men skipet fortsatte. Til slutt forsvant det. –"Hva feilet det skipperen?" spurte Melin. –"Dette var rart. han må rett og slett ha glemt at dere skulle med" sa Oftar. Det neste spørsmålet var da når skipperen kom igjen. Svaret var ti sykluser. Gabar og Melin ble henvist til en celle de skulle ha imens. Så slo de seg til ro.

(fortsettes)

ARCON-STOFF

er vi ikke for vant til å se i avisene — men da ARCON 14s PR-medarbeider Bjørn Berdal fikk ut en pressemelding, var i hvert fall OSLO-POSTEN interessert. Vanligvis pleier vi ikke å ha noe sårlig smigrende å si om gratisaviser, men når de dekker vår yndlingsspillfestival på en slik fortreffelig, ja, nesten saklig måte, blir man jo mer positivt stemt. Vi skal i hvert fall ikke si opp abonnementet vårt med det første!

Skal man klage over noe, måtte det være utvalget av "poster boys" — ikke noe stygt sagt om utseendet til de to ~~geekene~~ kjekke unge mennene som representerer vår felles hobby her, men kunne man ikke forsøkt å få frem noen kvinnelige spillere i søkelyset, når man først skal i avisen? Selv om en prosentsats på 20-30 når det gjelder deltagere av hunkjønn på ARCON kanskje er litt vel optimistisk. Men pytt, pytt, vi vet jo at at dette PR-opplegget kom nokså i siste liten for ARCON-komiteens vedkommende, og i det minste er jo mesteparten av de opplysningene som er anført i oppslaget både korrekte og betimelige. Det er i hvert fall trivelig å se at man ble ført opp under "kulturen"!

ONSDAG 24. JUNI 1998 23

TERNINGKRIG. Sindre Cools Berg (til venstre) og Kim Strandebø fordyper seg i et improvisert spill med miniatyrer.

I terningenes makt

Tekst: Øyvind Holen
Foto: Lena A. Pedersen

Kommende helg vil terningene trille vilt på spillfestivalen Arcon 14 på Blindern.

Kriger vil utkjempes, bananrepublikker styrtes, vampyrer ferdes fritt og sivilisasjoner bygges og rives ned. 40 forskjellige spillturneringer med mulighet for opptil 200 deltagere på et enkelt spill gjennomføres på Vilhelm Bjerknes' hus fra fredag morgen frem til og med søndag.

– Vi er vel aldri blitt helt voksne, men vi synes spill er sosialt og gøy, forklarer Kim Strandebø (26) og Sindre Cools Berg (21) i festivalkomiteen.

Flere jenter

For de fleste består spillverden av Ludo, Monopol og Trivial Pursuit, og kanskje kjenner de til krigsspillet Risk. På Arcon er spillverdenen langt større.

I spillbutikken Outland i Østbanehallen er strategispillet «Civilization», krigsspillet «Axis & Allies» og det ultravoldelige fotballspillet «Blood Bowl» de mest populære brettspillene, mens «Advanced Dungeons & Dragons» og «Vampire» regjerer blant rollespillene. Mest populært akkurat nå er kortspillet «Magic: The Gathering», svært enkelt forklart en blanding av fotballkort og vanlig kortspill.

– Interessen for slike spill og for Arcon har sunket litt fra en topp for noen år siden. Nå ligger besøkstallet til Arcon på rundt 900, forteller Strandebø.

– Men jenteandelen stiger. På Arcon 9 deltok to-tre jenter og 900 gutter, mens jenteandelen de siste årene er kommet opp i 20-30 prosent.

Strandebø er ellers opptatt av levende rollespill, «laiv». Mens man i tradisjonelt rollespill sitter trygt plassert bak bordet, bevæpnet med terninger, begir «laiverne» seg ut i skog og mark med kostymer og våpen. «Laiv» spiller liten rolle på Arcon. Miljøet samles isteden til rollespillet «Den enes død» ved Rolandsjøen i Enebakk 6.–11. juli.

– Blant «laiverne» er jenteandelen enda høyere, nærmere 40 prosent. Mens interessen for vanlig rollespill tidligere endte med at man tok den helt ut og deltok på levende rollespill, er det i dag flere og flere som starter med «laiv», tror Strandebø.

• Rollespill på internett:
rollespill.norconnect.no
url.uio.no
home.sol.no/~wennenvo/yggdrasil/

Osloposten

hovedstadskulturen